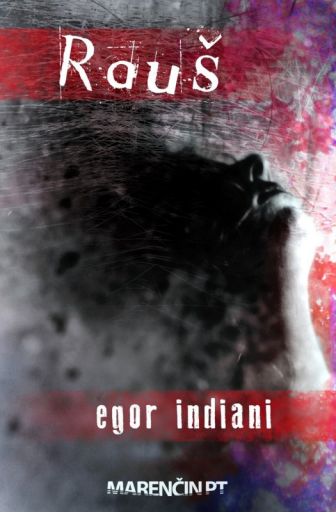

Rauš

egor indiani

MARENČIN PT

egor indiani

Raus

MARENČIN PT

© Egor Indiani, 2014
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2014
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Kristina diEnes, 2014
Foto © Matej Staško
Design © Marta Blehová, 2014
Layout Marenčin Media, s. r. o.
Jazyková úprava Sylvia Sachs
388. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-8114-343-4

Venované pozitívnemu mysleniu

*všetky postavy a miesta
v tejto novelle sú fiktívne
akákoľvek podobnosť
so skutočnosťou
je čisto náhodná atď.*

I.

Jemne mrholilo, keď som vchádzal do podniku v kine. Minul som cigánov, ktorí posedávali vo vestibule pri plastových stoloch a zamieril som rovno k baru, aby som si kúpil Marsky. Rozhliadol som sa a snažil som sa zaostriť v nekonečnej hmle cigaretového dymu. Vyzeralo to tak, že som v bare najmladší, aj keď iba naoko, lebo v najzadymenejšom kúte sedela moja banda, ktorú som v ten daždivý večer hľadal, a hlavne ona, Natality, po ktorej som išiel a až tu sa mi ju konečne podarilo nájsť.

Bola to jedna nymfa od nás z Hrdoši-

my – havranie vlasy, trochu nižšia, perfektné kozy a bohovské boky. Sledovala ma hneď, ako som vkročil dovnútra – cítil som jej zrak od začiatku, ale v napratanom podniku mala výhodu lovca ona. Barman mi čapoval pivo, snažil sa ma natiahnuť o drobné, lebo vedel, že som tu bol aj včera a triezvy som veru nebol. No ja som už tieto jeho finty poznal a hneď som mu dal pohľadom najavo, aby nič neskušal. Nemal ma rád, ostatne. A ani ja som nemal rád jeho. Odkedy sme sa mu aj s Mikeym vlámali do krčmy cez záchodové okná a nenechali sa vyhodiť, prestalo nám to na nejakej úrovni klapať, ale biznis je biznis a kapitál treba veľadiť aj za cenu morálnych pokleskov.

– Máš sa, Milan? venoval som mu úškľabok, keď mi dočapoval pivo a podal som mu peniaze, čakajúc, či mi vydá.

– Včera si zase bodoval, čoó? odpovedal sarkasticky, ale to som už mal namierené rovno k Natality a ostatným, brodiac sa malinkým barom.

Z jukeboxu hrali Pink Floyd, See Emily play – stará Barretovská klasika, a tak to malo byť, lebo noc páchla príslubom. Bol víkend, doma sa už viac civieť do stropu nedalo a teraz bol ten správny čas, keď mesto konečne na moment ožije, noc sa rozjasní ako keď padá meteor, aspoň na chvíľu, aby potom znovu prišla ešte väčšia temnota ako predtým...

Prisadol som si k jej stolu, všetkých som pozdravil, JU som nonšalantne odignoroval, presunúc tak loptu na jej stranu ihriska.

– Tak čo, páni, čo s načatým večerom? zahlásil som do pléna a uprene som sa pozrel do jej modrých očí. Nehla pohľadom, len si zhlboka potiahla z cigarety a opätovala mi tiež jeden ironický.

– Party, party, brat môj, odpovedal Piér nespustiac oči z baleného jointa. – Maxon príde o pol jedenástej z Tysovej... Zas tam vyhrávajú nejaké pankáčiny. Ja osobne to vidím na disko v Extáze. Došla Ľubka z Nitry, takže

ja program mám, zaškeril sa Piér veľavravným pohľadom naproti smerom k Natality.

V meste nebolo čo robiť, ani cez víkendy – jediná možnosť dostať sa z každodennej mizérie bola baliť ženské v týchto pajzloch a večer zaklinovať v klube.

– Maxon volal, že došli nejakí holohlaví z Rimavskej Soboty, takže páni, chce to low-profile, inak budú problémy, prisadol si mladý kučeravý, ktorého som doteraz nepoznal.

– Máte problémy s holohlavými? ozvala sa konečne Natality, – žeby obavy? A videl som ako sa jej rozšírili zreničky, lebo som vedel, že táto mladá mrcha má rada, keď sa iskrí na všetky strany.

– Nie, zlatko, nemáme len radi, keď nám holohlavci balia naše cigánske ženy, potiahol som si z Marsky a usmieval sa.

Natality típla vajgel, vystrelila od stola a vrtiac svojim dokonalým zad-

kom sa stratila niekde smerom k hajzlom.

Vonku stále lialo, a keď sme fajčili druhého jointa, Natality už bola trochu povolnejšia a konečne sme spolu k sebe opäť našli cestu. Vždy jej to trvalo nejaký čas, kým si znovu zvykla na tunajšie pomery.

– Mala by si domov chodiť častejšie, láska, dobre vieš, že mi strašne chýbaš, držal som ju jemne za boky, načo ona odpovedala sústavným odťahovaním sa, ale len takým naoko, lebo N. bola majsterkou v zvädzaní, to sa musí nechať.

– Myslím, že inak by sme si asi trochu zovšedneli, Valas, nemyslíš? a fúkla mi dym z jointa rovno do tváre.

Večer pokračoval nádejne a dážd neustával. Došli ďalší ľudia posledným vlakom z vedľajšieho mesta, vrava vrcholila a barman nás vykopol do daždivej noci, lebo nás už mal plné zuby. Pri bare sa už aj tak tlačila kúpna sila a v jukeboxe si púšťala jeden šláger za druhým, tak sme sa vybrali o dŕm dál

a zapadli sme do ďalšieho baru, kde sme vychytali posledný prázdny stôl.

Maxon rozprával historku o tom, ako sa Hrdošímskí pankáči naťahovali s holohlavcami cestou z koncertu, keď na predposlednej zastávke holohlavci vo vlaku nedali pokoj dvom mladým cigánskym babám, ktoré nastúpili, zjavne takisto dosť pod parou. Ale pankáči to nakoniec uhrali, nakoľko by holohlavcov prečísľili – všetci už boli totiž na mieste – v Hrdošime. Nebolo to koniec-koncov prekvapivé, že ich tu bolo toľko. Okres už dekádu vedie v rebríčku nezamestnanosti a na Gemeri začína demarkačná línia východu, takže cigánov je tu požehnane.

Nám to však bolo egal a politiku nik neriešil, nám išlo o víno, ženy, spev, nič iné sa ani nedalo robiť, pokiaľ chcel človek v malom meste prežiť. Každý každého poznal a aj tak polovica dekády boli v puberte skinheadi, až kým poniektorí nedostali rozum a nevykašľali sa na to.

V krčme sedeli starí známi, poväč-

šinou štamgasti, napríklad Marko, kamoš – prvý metalista vôbec v rangu tak päťdesiat kilometrov. Pamätal som si ho ešte ako decko z prvých koncertov na starom amfiteátri, ktorý už nefunguje, ako masť s celou bandou povestnú Šeherezádu. Teraz tu sedel sám pri teplom pive, ktoré si z nejakého zvláštneho dôvodu odkladal na radiátor, a nikoho nepoznal.

Ale potom došla Piérova Ľubka, ten hneď pookrel z ganjovej letargie a ja som sa rozhliadal, kde nájdem Natality – mihla sa tu niekde, ale bola s nejakými svojimi kamarátkami, tak som si nechal čas s tým, že ju ošéfujem neskôr.

Prišla na mňa depresia z ničnerobenia, a tak som vyšiel von na cigaretu. Práve dovnútra vchádzali holohlavci – mladí sopliaci, asi tak okolo dvadsať rokov. Bola to mladá generácia náckov – títo neboli ako starí skíni, ktorí dostali rozum a vrátili sa ku klasike – ženy, futbal a pivo. Títo mladí smradi boli agresívni, nerozhľadení zmetkovia,

ktorí boli najďalej tak v Banskej Bystrici. Veľa z nich makalo aj u nás vo fabrike pre Kórejcov a to ich zjavne frustrovalo... Boli to prostre nevyžití smradi, ktorí len vyhľadávali problémy.

Vymenili sme si s nimi pohľady a keď som sa za nimi ohliadol, všimol som si s nimi pri bare aj Natality. Viem, že N. mala k týmto ľuďom blízko. Odjakživa ju zaujímali obskúrnosti a ona tiež nebola úplne normálna, ale v malom meste si kamoši tolerujú hocičo. A nakoniec – bol som rád, lebo N. trávila väčšinu času aj tak v Bratislave a vedel som, že tam sa už podobným marazmom nezaoberá. N. bola proste hviezda a v tento večer jasne žiarila.

Keď som sa vrátil dovnútra, N. už sedela na opačnom konci za stolom s jedným zmrdom, volal sa tuším Maťko. Bol to najagresívnejší z holohlavcov v meste, prisťahoval sa sem od Prievidze pár rokov dozadu. Hovorilo sa, že na krku mal ťažké ublíženie na zdraví a do Hrdošimy prikvitol kvôli tomu, aby si držal nízky profil, kým mu ne-

vyprší podmienka. Ignoroval som to a išiel som za Piérom a Maxonom, ktorí už obidvaja opalovali Nitrianky, čo tiež práve došli autobusom.

Maxon bol síce o pár rokov mladší, sirota – detstvo si prežil v decáku v neďalekých Čerenčanoch, ale po osemnástke sa vrátil na rodnú hrudu k svojmu strýkovi a makal v hore, no nejakým podivným samospádom sa dostal k anarchistom, ktorých hlavne vedľa v Tysovej bolo neúrekom. Bežne sa stávalo, že chalani prišli zo záťahu celí modrí, alebo naopak so širokými puklicami a rozprávali nekonečné historiky o tom, ako zas naložili holohlavcom, keď prišli provokovať. Toto patrilo k bežnému folklóru v malomeste – každý víkend sa tu a tam strhla nejaká potýčka, ktorá zas mala odozvu na opačnej strane a tak stále dokola. Každý intrúder sa musel nejakým spôsobom vymedziť, ujasniť si s miestnymi, kto je kto, aby nakoniec zapadol do nejakej bandy.

Vnútri zábava gradovala, jukebox

reval na plné pecky a ženské sa odvia-
zali.

Ľubka už tancovala na stole a mla-
dá barmanka celá ozelenela z toho,
ako tieto zvieratá o chvíľu bude musieť
poslať preč, lebo polnoc už dávno odbi-
la, prvú návštevu mestských fízlov už
mala za sebou a nebola si istá, či sa jej
oplatí nechávať bar otvorený aj po zá-
verečnej s tým, že jej zostávajúci hostia
pomôžu zaplatiť pokutu...

Sedel som v kúte pri stole s Maxo-
nom a s Piérom, ktorý už mal Ľub-
ku pekne spracovanú, Malý brčkavý
gambloval s holohlavcami stolný fut-
bal a my sme rozvažovali, čo urobíme
ďalej. Vtedy Maxon navrhol, aby sme
sa išli pozrieť do jeho skúšobne, starej
garáže, kde – ako mi povedal – už mal
vytlačených pár posterov a jeden veľ-
ký, billboardový, ktorý sme ešte kedysi
dávno vymysleli: Bol to plnofarebný
výtvar s motívom nemeckej fašistickej
červeno-čierno-bielej zástavy a veľkým
NSDAP hákovým krížom. Ten po diago-
nále vo Photoshope rezol z jednej stra-

ny filtrom negative, čím z jednej polovice rozdelil fašistickú vlajku na dva póly. Jeden z nich nabral krásnu tyrkisovú a čierno-bielu a druhý klasickú červeno-bielo-čiernu farbu, s dvoma nápismi NEGATIVE – jeden zvrchu a druhý zospodu vlajky, zrkadlovo otočený. Všetko krásne pripravené, aby to zaujalo čestné miesto na jedinom veľkoplošnom bilboarde – Tesko bilboarde pri vjazde do mesta.

Vyšli sme von. Stále mrholilo, mesto bolo poloprázdne, len kde-tu v dialke sme počuli hulákať malé skupinky, ktoré sa presúvali za riekou na diskotéku.

Prešli sme námestím bez toho, aby sme stretli nejakého človeka. Maxon napísal Malému brčkavému, aby ošéfoval holohlavcov a informoval nás o prípadnom pohybe.

Zahli sme za roh, do štvrte, kde sú už len samé autogaráže, prešli sme na úplný koniec a nenápadne sme vošli do garáže-skúšobne. Skúšobňa to bola kustomizovaná, ako sa patrí – auto von a v rohu malé kachle s komínom

strácajúcim sa v diere do stropu. Maxon vytiahol postery a ukázal mi veľkoplošný, čo si nechal vytlačiť od kamoša tlačiaru z Tysovej, ktorý makal v Brezne.

Do batohov sme zbalili vercajk na lepenie billboardov a vybrali sa na opačný koniec mesta. Tentoraz sme sa vyhli námestiu a išli sme vedľajšími uličkami. Vtedy ma napadlo, aby sme sa predsa len išli pozrieť do klubu, ktorý bol po ceste, a mali tak prípadné alibi a svedkov, že sme boli v noci na diskotéke. A ostatne, chcel som ešte vidieť Natality.

Neviem, či sa to dalo nazvať vzťahom, čo medzi nami bolo. Natality študovala výšku v Bratislave, doma sa ukázala raz za čas, ale za tú dobu, čo sme sa poznali som vedel, že ona je tá práva a jediná pre mňa a že tie návaly vášne, ktoré sme zažívali vždy, keď prišla späť do Hrdošimy, sa nevyrovnejú žiadnym víkendovým extempore s gymnazistkami, nech už sú akokoľvek tieto mladé panny sladučké.

Pamätám sa na jedny Vianoce – boli sme v podniku, ktorý sa volal Peklo. Každý rok sa všetci stretávame na Boží hod v krčme. Babky v malom meste chodia na polnočnú omšu, my sme vždy išli do Pekla. Bol to zaplúvaný bar, pomaľovaný nepodarenými obrazmi nahých ženských a smrtiek, vkuse tam hral Rammstein a obsluha bola vždy o tri promile popredu.

Na Vianoce tam nemohla chýbať ani Natality. Keď som ju tam vtedy uvidel, bola úplne na mol, ako utrhnutá z reťaze, ale napriek tomu, že sa poriadne nevedela držať na nohách, bola neskutočne sexi. Pili sme celú noc a na konci, keď už vydržali iba tí najvytrvavejší, sa Peklo zmenilo na Danteovskú najčiernejšiu nočnú moru, a tí, ktorí sme zotrvali, sme boli zamknutí vo vnútri. Nikto už nevedel, kto je barman a kto je zákazník. N. pendlovala medzi mojím a ostatnými stolmi, a keď už ostala iba v minisukni, skončila v jednom z boxov. Bolo to separé, ktoré sme volali Viper room. Tam uro-

bila striptíz a len v spodnom prádle zaliezla pod veľký okrúhly stôl, ktorý tam bol a ďalej si už len pamätám jej dlhé prsty s nalakovanými červenými nechťami na mojich stehnách. Chcel som ju odviesť niekam na záchody alebo niekde do súkromia, tam však už bolo plno, a ako ju poznám, ani by nešla, lebo N. je exhibicionistka a potrebovala sa predviesť priamo tam – všetkým na očiach. Odvtedy som do nej platonicky zamilovaný...

Batohy sme dokonale skryli pod most a už naľahko sme sa vydali do klubu. Extáza bola stará funkcionalistická kocka na konci autobusovej stanice, kde bol v prízemí odjakživa starý pajzlík, Medik, ktorý sa od čias totáča vôbec nezmenil. Na vrchu bola malá terasa a ešte menšia sála, s jedným barom a DJ-ským pultom. V opačnom rohu bola smiešna tyč, kde boli vždy nalepené nejaké mladé gymnazistky, ktoré by zjeté zbalili najradšej aj vlastných fotrov, čo by najskôr svoje mla-

dé počestné dcérenky počas svojich víkendových úletov asi ani sami nespoznali...

Na terase sme stretli Piéra s Ľubkou, ktorá si z terasy priamo pred vchod do Mediku vo veľkom štýle vyprázdňovala žalúdok. Spoznal som ešte pár známych, ale zbytočne som sa nezdržiaval a spolu s Maxonom sme sa vydali rovno dovnútra, k baru. Cestou som ešte zaregistroval Malého kučeravého, lebo ten jeho ksicht sa proste prehliadnúť nedal, a hneď mi tým pádom došlo, že holohlavci sa medzičasom takisto presunuli sem. Mal som pravdu – keď sme sa dostali dovnútra, pod fialovým svetlom som nevedel rozpoznať žiadne tváre, no keď som sa rozhliadal po Natality, z každého kúta svietili iba biele nápisy Lonsdale. Objednali sme si po fernet, keď k nám došiel Malý kučeravý:

– Nevidel si Natality? opýtal som sa ho a kopol som do seba panáka.

– Neviem, kámo, videl som ju tu, keď som prišiel, opaloval ju malý Mať-